

[Udenrigsministeren]

standpunkt her og et standpunkt dér. De fleste af disse indlæg har jo været præget af, at her afslørede man noget fordægtigt, her trak man noget frem, som nok i virkeligheden ikke skulle have været frem, her kunne man fange socialdemokratiet, her kunne man fange venstre i i virkeligheden at have skiftet holdning, og dette var noget meget afslørende. Men selvfølgelig er det ikke afslørende. Det er jo kompromisets karakter. Der er overhovedet ikke nogen mening i at tale om et bredt politisk samarbejde, der er overhovedet ikke nogen mening i at tale om et samarbejde mellem socialdemokratiet og venstre, medmindre man samtidig vil tale om nødvendigheden af, at begge partier på en række punkter opgiver de standpunkter, de tidligere har haft, eller indretter sig på at skulle gå på kompromis.

Det, som måske har været paradoksalt, er, at nogle af de indlæg herom, vi har hørt i dag – jeg tænker på hr. Melchior's indlæg, og jeg tænker på hr. Bolvig's indlæg – er kommet fra partier, som ellers er meget stærke og, tror jeg, oprigtige tilhængere af et bredt politisk samarbejde. Men jeg må sige f. eks. til hr. Bolvig, at det undrer mig i og for sig, at hr. Bolvig som medlem af det radikale venstre forsøger at trække frem som noget afslørende og noget fordægtigt, at nu er der øjensynlig sket en ændring på nogle områder i venstres holdning til udenrigspolitikken. Det skal jeg i øvrigt senere sige noget konkret om, for dér skylder jeg hr. Bolvig et svar, ligesom jeg skal give hr. Melchior et svar.

Men ellers er det mit indtryk, at der i folketingets partier de fleste steder er en forståelse for, at dette samarbejde er nødvendigt, og at folketingets øvrige partier også kan yde deres bidrag til, at det lykkes.

Jeg synes, at hr. Poul Schlüter's indlæg var mådeholdent og forsigtigt. Det var selvfølgelig kritisk på visse punkter, det skulle det være, det forstår jeg meget vel, men jeg noterede mig, at hr. Poul Schlüter bød regeringen velkommen og samtidig understregede, at denne regering kun kunne leve ved, at andre støttede den, og det er en fuldkommen korrekt iagttagelse. Dette er ikke en regering, der kan majorisere folketinget, men tværtimod en regering, der har brug for samarbejde, og jeg synes, at hr. Poul Schlüter udtrykte en principiel vilje til det. At han så naturlig-

vis efterlyste ting, forstår jeg godt. Der må komme noget mere end denne korte novelle, sagde hr. Poul Schlüter. Nu vil jeg ikke sige, at der er tale om nogen novelle. Det er ikke nobelprisen i litteratur, vi har været ude efter under forhandlingerne på Marienborg, det er en tiltrædelseserklæring. Den er formet, ikke med henblik på, at den skulle være sprogligt elegant, men med henblik på de økonomiske realiteter, der er regeringens baggrund. Men selvfølgelig kommer der mere. Der kommer en åbningstale, der kommer ændringsforslag til finanslovsforslaget, der kommer en række forslag vedrørende erhvervspolitikken, der kommer vigtige forhandlinger med arbejdsmarkedets parter om indkomspolitikken, naturligvis. Men alt det må have sin tid, og det er ikke det, folketinget i de kommende dage skal beskæftige sig med. Det er de to vigtige ting, som regeringen har lagt frem, og som er en del af forudsætningerne for, at alle de øvrige ting kan komme på plads.

Hr. Poul Schlüter gjorde også nogle andre bemærkninger, men dem ser jeg ingen grund til at komme ind på. Dem vil vi sikkert resten af efteråret kunne drøfte: værdistigningsafgifter, besparelser, hvor meget man burde gennemføre af det, og hvor meget man kan nøjes med. Jeg erindrer kun, at det konservative folkeparti også har været i situationer, hvor det har erkendt samarbejdets nødvendighed, og jeg tror derfor ikke, at vi i realiteten er særlig langt fra hinanden, når man er interesseret i at medvirke.

Jeg synes også, at hr. Jens Møllers og hr. Brusvangs indlæg var udtryk for virkelig vilje til samarbejde, og det er selvfølgelig noget, som især venstre noterer sig, at både det konservative folkeparti, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne har en grundlæggende positiv indstilling.

Jeg synes derimod nok, at hr. Niels Helveg Petersens bemærkninger, hvoraf halvdel var møntet på socialdemokratiet – dem skal jeg ikke svare på – og den anden halvdel var møntet på venstre, var mere kritiske. Det var lidt i retning af opstandelse på midten i stedet for samarbejde omkring midten, og sådan kan man jo gøre op med sig selv, hvilken vej der er mest perspektiv i. Jeg må sige, at jeg var skuffet, men jeg indrømmer, at jeg måske også har nogle andre forudsætninger for min vurdering af dette regerings-